

Stále vzrůstající víra

David Wilkerson August 6, 2001

„I řekl apoštolé Pánu: Přešpoť nám víry“ (Lukáš 17:5). Muži, kteří patřili do Kristova úzkého kruhu žádají na svém mistru něco důležitého. Chtěli větší porozumění významu a působení víry. V podstatě říkali: „Pane, jakou víru (jaký druh víry) si od nás žádáš? Dej nám zjevení toho druhu, který tě těší. Chceme uchopit víru v jejím nejplnějším významu.“

Z vnějšího se jejich prosba zdá chvályhodná. Přesto vím, že to uedníci na Ježíši chtěli proto, že byli zmatení. V předcházející kapitole je Kristus zmátl, když jim řekl: „Kdož jest vnější v mále, i ve mnoze vnější bude ... Poněvadž tedy v mamontě nepravé vnější jste nebyli, spravedlivého zboží kdo vám svěřit?“ (Lukáš 16:10–11).

Ježíš věděl, že tolo jeho uedník se chtělo vyhnout tomu, co považovali za malou, nevýznamnou víru. Tak jim řekl: „Budete—li vnější v malých věcech, v základech předmetu víry, budete vnější také ve větších věcech. Takže proveďte sami svou důležitost v základních požadavcích víry. Jak jinak vám může být svěřena hlubší míra?“

Když budeme poctiví, připustíme, že jsme hodni jako Ježíšovi uedníci. Chceme přejít rovnou k větší víře, získat víru, která hory přemáhá. A stejně jako uedníci soudíme víru často podle viditelných výsledků?

Přemýšlej o všech lidech, které považujeme za lidi s velkou vírou. Většina takových lidí dosáhla mimořádných věcí pro království: programy krmení hladových, služby pro chudé a potřebné, mega—církve, biblické školy, misionářské služby.

Myslíme na George Mullera, muže, který vybudoval sirotčince v Anglii a pomohl dotovat misie v řínském vnitrozemí. Muller nikdy nežádal o finanční podporu. Místo toho se modlil o každou penny pro tato zbožná díla, ohromné částky, které často přicházely v poslední minutě. Mnoho křesťanů dnes zjišťuje, že Muller je prototypem muže víry.

Také myslíme na Reese Howells, muže známého jako „Přímluvce“. Howellsův životopis je plný příběhů zázračných odpovědí na jeho přímluvné modlitby. Nakupoval nemovitost za nemovitostí k použití pro království, všechno vírou. Stejně jako Muller, i Howells se modlil o každý halíř „právě včas.“ Některí považují jeho velké dílo za další definici víry.

Mnoho návštěvníků Times Square Church cítí totéž stran zdejší Boží služby. Jsou naplněni bázní (respektem) z neuvěřitelných budov, které Pán opatřil, zahrnující celý městský blok na Broadway a všechno bez zadlužení. Vidí náš program pro ženy, který vede Sarah House, naše krmení hladových Ravena Trucka a další věrné činnosti. A říkají nám: „Vaši vedoucí musí být lidé velké víry. Pohleďte na ty neuvěřitelné výsledky.“

Naše služba (ministry) nedávno obdržela dopis od mladého vězně, který je nyní křesťanem z našeho mailového seznamu. Slyšel mě na kazetě s kázáním říci: „Možná přijde den, kdy budu muset jít do vězení kvůli svému kázání proti homosexualitě.“ Mladík mě ujistil, že kdyby se to stalo, křesťanství vězňové po celém národě zaplaví vězeňský systém dopisy v kampani za mé propuštění. Říká, že jsem mezi vězni známý jako člověk velké víry, protože jsem založil drogový rehabilitační program Teen Challenge a další služby pro lidi v nesnázích jako je on sám. Proto uzavřel: „Jste mnohem potřebnější mimo vězení.“

Děkují Bohu za Teen Challenge a všechny další služby: farmy, ranče, střediska péče, biblické školy. Jsem vděčný za každou další službu (jejímž středem je Bůh), kterou Pán pozvedl a na zemi ji požehnal. Přesto ti říkám, že žádná z těchto velkých viditelných prací nepředstavuje Boží definici víry. Opravdu, žádné dílo, bez ohledu na to, jak je velké, nemá vůbec žádný význam pro Pána, pokud nejedná malá, skrytá víra.

Velmi talentovaní, chytří lidé provádějí podobné věci bez Boha. Sun Myung Moon a jeho následovníci zaplatili mnoho milionů dolarů za komplexy budov, založili mohutné charitativní služby, dokonce koupili národní zpravodajskou službu. Přesto žádná z těchto věcí není Boží mírou víry.

Pravá víra nemá v Božích očích nic společného s velikostí nebo rozsahem práce, která je cílem tvého úsilí. Spíš to musí mít co do činění se zaměřením a smyslem tvého života. Víš, Bůh se tak nezabývá tvou velkou vizí jako tím, kým se stáváš.

Věříš, že Pán na tebe vložil břemeno snu, který ke svému provedení potřebuje zázrak? Jsi vyzýván, abys vstoupil na novou cestu, která vyžaduje nadpřirozenou víru? Potřebuješ, aby Bůh udělal zázrak ve tvém domově — fyzický, finanční nebo duchovní?

Budeš zelit zavřeným dveřím a neúspěchu, dokud se nebudeš zabývat slovy Ježíše

„A když jste v cizím zemi nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá?“ (Lukáš 16:12). Ježíš jinými slovy říká: „říkáš, že chceš zjevení, něco, co by ti umožnilo činit větší věci. Ale jak ti může být svěřena taková víra, když nejsi spolehlivý ve věcech, které jsi dostal od jiných?“

Po Ježíšových slovech si učedníci drbali hlavy. Jejich mistr řekl, že nic nevlastní, tím méně něco, co jim dali jiní lidé. Vzdali se všeho, aby byli jeho učedníky. A následovali ho se jim síly stažily. Nezdálo se, že slova zde vyřčená platila pro ně.

Přesto je otázkou, co tím Ježíš myslel, když řekl: „v cizím“ (16:12)? Mluvil o našich třelech a duších, které koupil svou vlastní krví. „Nebo koupení jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tvým duchem a srdcem, kteréžto věci Boží jsou“ (1. Korintským 6:20).

Ježíš nám říká: „Tvé tělo ti již více nepatří. A když se nebudeš starat o tohle tělo — pokud mi nedovolíš, abych tě uvnitř prozkoumal, jednal s tvým srdcem a posvětil tě — jak můžeš očekávat, že ti budu důvěřovat v něčem větší? Nejprve udělej krok zpět a podívej se, cos udělal s věcmi, které jsem ti již svěřil.“

Teď když učedníci požadovali vzrůst víry, měl pro ně již Ježíš připravenou odpověď: „Kdybyste měli víru jako zrno horší než, řekli byste této moruši: Vykoře se a přesaz se do moře, a uposlechla by vás“ (Lukáš 17:6). Opět se Pán primárně zaměřuje na malou víru, přirovnanou k jedinému malému zrnku hořčice.

Tento verš o přesunu moruše má stále uchvacuje. Když to máme, představujeme si osobu velké víry, jak stojí vedle moruše a přikazuje: „Jdi, přesu se, zasaž se do moře a vyrůstej tam.“ Potom si představíme, jak se strom vykořejuje, vystupuje ze země a vznáší se kolem, dokud se pomalu neposadí do vln.

Co mohl Ježíš tímto zpodoběním naznačovat? Moruše nemůže být zasazena do moře a přežít, okamžitě by zemřela. Mimoto náš Bůh není showman. Nedělá ani nenaznačuje věci, aby se předvedl. Přesto víme, že každé slovo, které Ježíš promluvil, je určeno pro naši výuku. Takže, jaký to má význam?

Můžeš říci: „Tento verš znamená, že náš Pán je Bohem nemožného.“ Nesouhlasím. I za dob Ježíše bylo možné, aby několik lidí vykořenilo strom, dopravilo ho do moře a tam zasadilo. Dnes je taková věc dokonce méně obtížná, silné stroje jsou schopné vykořenit obrovský strom během pár vteřin. Je k tomu potřeba víry?

Věřím, že se tento příkaz týká vytržení kořenů v našich srdcích. Ježíš mluví o kořenech zla, skrytých věcí, se kterými musíme jako jeho následovníci jednat. Říká: „Než můžeš uvěřit Bohu, že hýbe horami, potřebuješ odstranit kořeny. A k tomu, abys to udělal, nepotřebuješ nějakou velkou apoštolskou víru. Všechno, co potřebuješ, je skutečně nejmenší množství víry. Chci, abys udělal něco zásadního: vytrhal své kořeny srdce. Chci, abys prozkoumal své srdce a odstranil všechno, co není jako já.“

První čin víry — jediná věc, kterou musíme udělat, než mohou následovat další — je být věrný tomu, co je Boží

My prostě nemůžeme uvažovat o zaslíbení jakéhokoliv díla v Božím jménu, jestliže se kořeny našeho srdce

zarývají hlouběji. A výzva k vytrhání kořenů není omezena na pastory, učitele a evangelisty. Je to v každého křesťana. Takže se sám ptejte: co je tím kořenem hříchu, který se zaryl hluboko do tvého těla a ducha? Je to pornografie, chamtivost, závist, horkost, strach z odmítnutí, nevalná sebeúcta, pocit neužitečnosti?

Ježíš nám říká: „Pakli by tě oko tvé horšilo, vylup je“ (Marek 9:47). Samozřejmě že toto přikázání je míněno duchovně. Víme, že to není naše skutečné oko, které nás přimělo hřešit, ale spíš oko našeho žádostivého srdce. Ale jak můžeme vykořenit něco, co v nás hluboko zarostlo po léta? Takové pevnosti vyžadují k vykořenění víru.

Vlastně tohle je Ježíšovým poselstvím o hříšném zrně. Říká nám, že vírou můžeme vytrhat každý kořen hříchu z našeho života — i ten, o kterém s námi jedná Bůh po léta.

Proto jsem napsal svou nedávnou knihu „The New Covenant Unveiled“ (Odstraněn závoj Nové smlouvy). V jednu chvíli jsme měli pocit, že jsem v koncích, říkal jsem si, jak bychom kdy mohli vytrhat náš hřích. Přemítal jsem o tomto dilema jedné noci během dovolené, když jsem se procházel na pláži. Cítil jsem, že mi Duch svatý říká: „Davide, podívej se na Velký výz. Ve své vlastní síle bys měl stejně tak velkou šanci odstranit hřích ze svého srdce, jako přeskáčit tamtu řadu hvězd.“

Nová smlouva nám ukazuje, že můžeme vytrhnout i ten nejhlubší kořen hříchu, ale jen důvěrou v Ducha svatého. S jediným zrnkem víry se můžeme modlit: „Otče, Ty jsi ve své smlouvě zaslíbil, že přemůžeš mé hříchy. Víš všechno o každém mém konkrétním hříchu. Jednal jsi se mnou o tom po léta. Teď Tě žádám, aby ses o to postaral. Nenávídím to, a chci to vytrhat. Věřím, Pane, že to pro mě uděláš.“

Ježíš řekl, že kdybychom mluvili takovou vírou v Boží smluvní zaslíbení, náš kořen odejde: „Uposlechla by vás“ (Lukáš 17:6). V ten okamžik vytrhne Duch svatý kořen zla a vrhne ho do moře Božího odpuštění, aby nás už nikdy znovu nepronásledoval.

Všichni zbožní služebníci, které považujeme za lidi velké víry — George Muller, Reese Howells a další — začali tímto malým činem. Než se zaměřili na to, aby činili nějaké hrdinské činy pro království, dovolili Bohu, aby jednal s jejich kořeny. Procvičili malou částku víry, když prosili Ducha svatého, aby zjevil každou zlou věc v nich. A Duch svatý věrně vykořenil jejich hřích, zbavil je všeho, co bylo z těla.

Během doby poznali, že jsou bezmocní, neschopní učinit ani nejjednodušší vyhlazovací akci ve své vlastní síle. Přesto, když poslechli Ježíšův příkaz k odstranění jejich kořenů vírou v dílo Ducha svatého, přišla zjevení a vzrostlo jejich porozumění víře. Platíme tragickou cenu, jestliže opomíjíme vykořenění našich hříchů

Když vědomě dovolíme, aby v nás zůstal zlý kořen, ztrácíme všechny naše duchovní zbraně proti ďáblu. Nejprve ztrácíme své držení našeho meče. Potom jsme oloupeni o celé brnění. Nakonec ztrácíme vůli bojovat. Řekněte mi, jak můžeme zbořit pevnosti, když nám nezbyly žádné zbraně? „Nebo odění rytčování našeho není tělesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad“ (2. Korintským 10:4).

Vidíme toho tragický příklad v 1. Samuelovi 13. kapitole. V předcházející kapitole Saul a jeho armáda 300 000 Izraelců na hlavu porazila Ammonitské v Jábés v Gálad. Z důvodu jejich velkého vítězství prudce vzrostla důvěra Izraele. Přesto je Bůh varoval: „Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporní budete proti jeho, bude ruka Hospodinova proti vám, jako i proti otcům vašim“ (1. Samuel 12:15).

Teď ve 13. kapitole shledáváme, že Saul a lidé chodí v neposlušnosti. Začíná to, když Saul obětoval zakázanou oběť. Lidé se k němu připojili, říkali si: „Kdokoliv řekl, že Saul nebude kralovati nad námi, měl by být popraven.“

Když však přišel na scénu zbožný prorok Samuel, řekl Saulovi tato strašná slova: „Bláznivě jsi učinil, nezachovals přikázání Hospodina Boha svého, kteráž přikázal tobě; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království tvé nad Izraelem až na věky“ (13:13).

Okamžitě vidíme důsledek neposlušnosti Izraelců. Jen o čtyři verše dál čteme: „I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tré rozdělení.“ (13:17). Tyto jednotky se odtrhly z mocné Filištínské armády, přehnaly se přes Izraelce a přepadly vesnice. Tito útočníci sebrali bohatou kořist včetně zbraní Izraelců.

Proč se Boží lid nepostavil nájezdníkům? Přece jen měli spoustu zbraní (včetně zbraní Ammonitských, které pobrali v bitvě). Smutnou pravdou je, že Izraelce opustil bojovný duch kvůli jejich hříchu. Jakmile viděli, že se

přibližuje nepřítel, ve strachu se rozprchli.

Izraeli nestalo nic než vidle, pluhy a další hospodářské nástroje. Ale nemohli je překovat ve zbraně, protože jim nestal jediný kovář. „Kováře pak žádného nenalezalo se ve vsi zemi Izraelské; nebo byli řeekli Filistiňští: Aby sobě Hebrejští nenadřlali mě?? a kopí“ (13:19).

Boží poselství v této pasáži je jasné: „Budete—li setrřávat ve své neposlušnosti, nebudu již s vámi chodit. Možná se vám bude zdřt, že řinite mé dílo. Ale nebudete mít mou přítomnost, požehnání ani moc.“

Víra je v první řadě o poslušnosti, o naplněné moci k poslouchání Božího slova. A Satan to ví. Proto chce, abyste stále lpěli na tom posledním zřstřvajícím kořeni ve tvě duši. Ví, že tř to zbaví veškeré obrany, oloupí tř o tvě zbraně a zneutralizuje tvěho bojovného ducha.

Vidím, že se to dřje služebníkům a pokládá to křesřany po celém svřtě. Mají všechny nástroje nezbytné k řině svého dobrého díla. A když přehlížejí pole svého přsobení, blahopřejí si k velké sklizni a plnému ovřinci. Přesto jsou po celou dobu v nebezpečí. Existuje lupič, pustořitel v jejich srdcích, zakořeněný hřich, se kterým nejednají. A ten je drancuje, okřádá je o vsli bojovat. Pozdřji, když do jejich řivotě vtrhne Satan, vzdají se bez boje. Nemají proti němu prostě řádnou obranu.

Podobně jako Saul konří všichni křesřané s hlubokými kořeny hřichu zmatení, s dvojí myslí a ustrašením. Písmo o nich říká: „Utíkají bezbožní, a ř jich řádný nehoní, ale spravedliví jako mladý lev smřlí jsou“ (Přřsloví 28:1). Tito lidé si možná říkají: „Stále jeřtř mám dvě zbraně: modlitbu a víru v Boží slovo.“ Hrozné je, že nemají. David prohlašuje: „Bychě byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán“ (Žalm 66:18).

Musíme prostě řici našim kořenům zla: „Vykořeřte se.“ A musíme vřřit, že odejdou, podle Božího smluvního zaslíbení. Jenom pak se vrátí náš bojovný duch. Budeme opřtřtřmat Boží meř na obě strany ostrý. A uvidíme, že jsou naše modlitby rychle zodpovřzeny. Nakonec budeme naplněni smřlostí a radostí, která přimřje demony utěct. Existuje další krok v získávání vzřstřající víry

Jeříš zodpovřdřl přsbu svých uředníkř o víru jeřtř dalřím přřsobem. Řekl jim:

„Nebo kdo jeřtř z vás, maje služebníka, jeřto oře aneb pase dobytek, aby jemu, když by se s pole navřátil, hned řekl: Pojř a seř za střř? Ale zdali radřji nedř jemu: Přřprav, a ř poveřeřím, a opřše se, sluř mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pijř ... Tak i vy, když uřiněte všecko, což vám přřikázáno, řcete: Služebníci neuřiteřní jsme. Coř jsme povinni byli uřiniti, uřinili jsme“ (Lukáš 17:7–8,10).

Nepochybně tu Jeříš mluví o nás, svých uředníkřch, a o Bohu, našem pánu. Krátce nám tu říká, že máme křmit Boha. Možná si říkáš: „Jakě jídlo se přřdpokládá, že budeme přřinářet Pánu? Co ukojí jeho hlad?“

Bible nám říká: „Bez víry pak nemořné jeřtř líbiti se Bohu“ (Řidřm 11:6). Jednoduře řeřeno, jídlo, které je Bohu nejpořřjemněřší, je víra. Tohle je pokrm, který ho třří.

Vidíme to ilustrované skřze celé Písmo. Když setník požádal Jeříře, aby uzdravil jeho služebníka pouhým promluvením slova, Kristus hodoval na mohutné víře tohoto muže. Odpovřdřl: „Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl“ (Matouř 8:10). Jeříš říkal: „Zde je pohan, outsider, který křmí mého ducha. Jak výřivný pokrm mi dává víra tohoto řlovřka.“

Podobně servřuje velkou hostinu pro Pána 11. kapitola Řidřm. Tato slavná kapitola popisuje víru Bořích milovaných bojovníkř po celou historii.

Dále si všímám v Jeříšových slovech nevybřrávého konřatování: „Ty nebudeř jřst první. Nejprve já.“ Jinými slovy nemřřeme strřit svou víru na naše vlastní zájmy a potřeby. Naše víra je urřena spřř na to, aby ukojila hlad našeho Pána. „Přřprav, a ř poveřeřím ... a sluř mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pij“ (Lukáš 17:8).

Jak řasto je naše víra spotřebována na naše vlastní zájmy víc než na Boří? Kolik našich modliteb spořřívá v: „Pane, vřrně pracuji ke sklizni na tvěm poli, namáhám se pro tebe. A teř od tebe potřebuji tohle nebo tamto, abych mohl ve své práci pokračovat.“

Břhem let mř přřišli v mé kancelářě navřřít tucty pastorř. Vřtřřina přřišla a nenesli své bible, ale nějaký velký plřn.

Takoví muži byli stráveni velkou vizí, ale ještě nikdy o ní nemluvili s Ježíšem. Všechno, o čem mohli přemýšlet, byl jejich sen, církevní budova, program krmení hladových, poskytovající službu (ministry).

Děkují Bohu za sny a touhy seslané z nebe. Většina služeb (ministry) uctívajících Boha, které dnes poskytují, jsou naplněné víze, dosažené skrze božena daná Bohem. Přesto mnoho věřících, kteří jsou zatíženi boženem, si neuvědomuje, že přetím než se sen může uskutečnit, dává Boh často léta odhalování, obnažování, zlomení. To je prostě jeho způsob.

Ježíš nám říká: „Chci, abys mě krmil, dal mi plnou kontrolu, abych tě mohl formovat a přetvořit do své podoby. Jen mi poskytnes svou víru. A já přivedím pravou vizi.“

Můžeme dosáhnout vítězství nad našimi kořeney, ale možná zapomeneme, že to byla Boží milost, která pro nás získala vítězství

Ježíš pokračuje: „Zdali (Pán) děkuje služebníku tomu, že učinil to, což mu rozkázal? Nezdá mi se. Tak i vy, když učiníte všechno, což vám přikázáno, řcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učinit, učinili jsme“ (Lukáš 17:9–10).

Slovo neužitečný zde znamená bez zásluh — nemá žádné zásluhy za skutky ani sám o sobě. Ježíš říká: „Poté co jsi vírou jednal se svými kořeney hříchu, neříkej: ‚Dokázal jsem to. Mám vítězství.‘ Ne, samojediná milost tvého otce tě osvobodila.“

Některé lidi zpychnou, když dosáhnou vítězství nad hříchem. Myslí si: „Dal jsem do pořádku svůj život. Boh by mi měl být vděčný, že ve mně získal vyčištěnou nádobu.“

Ale Ježíš odpovídá: „Ne, pravdou je, že jsi pouze začal plnit svou povinnost. Ode dne, kdys byl spasen, jsem ti přikazoval, abys opustil svůj hřích. Tak proč jsi čekal pět, deset, dvacet let, abys mě poslechl? Nemáš žádné právo na sebeuspokojení.“

Znám křesťanského bratra, jehož žena ho opustila pro jiného muže. Po celé toto obtížné období zůstal tento muž morálně čistý. Později tvrdil: „Zasloužil jsem si svou spravedlnost. Zaplatil jsem za to cenu.“ Ne, nikdy. Bez ohledu na to, jak bolestivé nebo těžké mohou naše zkoušky být, nás naše poslušnost nikdy nečiní spravedlivými. Je to prostě naše základní povinnost.

Přesto i nejjednodušší poslušnost je jídlem pro našeho Pána, protože se narodila z víry. Je to hostina, která mu poskytuje radost, jak říká: „Krmíš mě, utiňuješ můj hlad.“

Vítězství přichází, když rozpoznáme naše kořeney, učiníme pokání a děkujeme Božím zaslíbením Nové smlouvy

Byl jsi k Bohu poctivý, poskytl jsi, že tě tvé kořeney hříchu ničí? Učinil jsi opravdové pokání, použil svou víru v jeho smluvní zaslíbení, aby přemohl tvůj hřích? Jen pak tě Pán dovede do vítězství.

Bohem celého mého života jsem potkal dva okultní vědce, kteří měli značnou následovníky. (Oba kulty stále ještě existují.) Tito muži byli vizionáři, plní charisma, smutlosti a horlivosti. Byli to neúnavní evangelisté a sloužili chudým a potřebným. Postavili biblické školy a obecní sdružení a poslali misionáře po celém světě. Jejich oddaní následovníci opustili všechno, aby jim sloužili po boku.

Ale oba tito mocní obdarovaní muži měli hluboké kořeney chťe. A protože odmítli jednat se svými kořeney, každý z nich klesal jako ve spirále do strašných sexuálních závislostí.

Jeden z mužů cestoval speciálně vybaveným autobusem. Jednou mě pozval, a jakmile jsem vstoupil dovnitř, cítil jsem těžký démonický tlak. Později byla strašná nemravnost tohoto služebníka odhalena.

Ten druhý okultní vědce byl mocný kazatel s jasným povoláním k evangelizování. Byl to také obdarovaný následovník, přitahující stovky mladých lidí do služby a k misionářské práci. Kromě toho byl tento muž oddaný manžel a rodinný člověk.

Ale byl závislý na pornu. A protože nejednal se svým hříchem, jeho chlípnosti zdvořely, dovedly jeho organizaci do sexuálního šílenství. Vydal nařízení, že každá mladá žena, která se vdala, musí strávit první noc s ním. Potom udělal z některých žen prostitutky a vyslal je učinit to, co nazýval „evangelizací lásky.“

Tento kdysi pomazaný ?lov?k trávil své poslední dny chozením sem a tam ve svém obytném p?ív?su jako lev v kleci. Jeho hluboké ko?eny ho zm?nily v mravn? zkaženého šílence.

Oba tito muži cht?li hýbat horami. Kázali a u?ili víru. A spousta lidí byla skrze jejich služby zasažena. P?esto ti ?íkám, že B?h nem?l v jejich práci žádný podíl. Pro?? Jejich horlivost byla t?lesná, protože odmítli vyko?enit sv?j h?ích. Následkem toho jejich velká díla skon?ila v naprosté zkáze.

Ježíš o takových lidech ?íká: „Mnozí? mi d?jí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém ?ábl? nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme div? mnohých ne?inili? A tehdy? jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejďte ode mne, ?initelé nepravosti“ (Matouš 7:22–23).

Mluví k tob? Ježíš o tvých ko?enech? Jestliže ano, v?nuj pozornost jeho hlasu za každou cenu. Naléhav? ti zd?raz?uje: „Zapome? te? na evangelizování. Odlož na ?as své sny a vize. Sv??uj ti jediné zrnko víry. A chci, abys byl v?rný v této jedné malé v?ci. Poj? te? ke mn? a požádej m? vírou, abych vyko?enil tv?j h?ích. Potom m? nakrm svou poslušností. Ud?lej tohle a pak uvidíš, jak se má svatá vize uskute??uje ve tvém život?.“

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2398/>